

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Mgr. et Bc. R. Š.**, zastoupeného JUDr. Ing. Lukášem Pletichou, advokátem se sídlem Jablonec nad Nisou, Průmyslová 1631/4, proti žalovanému **Náměstkovi ministra vnitra pro státní službu**, se sídlem Praha 1, Jindřišská 34, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2021, č. j. 5 Ad 3/2018 - 93,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2017, č. j. MV-111492-4/OSK-2017, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí státního tajemníka Ministerstva dopravy (dále jen „služební orgán I. stupně“) ze dne 10. 8. 2017, č. j. 4/2017-600-TAJ/25 (dále jen „rozhodnutí o převedení“); posledně zmiňovaným rozhodnutím bylo postupem dle § 61 odst. 1 písm. d) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „služební zákon“) rozhodnuto o převedení žalobce na služební místo „ředitel Ústředního inspektorátu s výkonem služby v Drážní inspekci“ (výrok I.) a zároveň byl žalobce zařazen do 13. platové třídy a byl mu určen plat v konkrétně uvedené výši (výrok II.). Městský soud v Praze žalobu rozsudkem ze dne 19. 4. 2021, č. j. 5 Ad 3/2018 - 93, jako nedůvodnou zamítl.

[2] Pokud jde o skutkový stav věci, městský soud vycházel ze zjištění, že žalobce od roku 2006 zastával funkci představeného služebního úřadu – generálního inspektora Drážní inspekce (dále jen „generální inspektor“). Dne 6. 11. 2014 (kdy vešla v účinnost některá ustanovení služebního zákona) se jeho služební poměr dle § 188 odst. 1 služebního zákona stal služebním poměrem na dobu neurčitou. Ačkoliv nabytím účinností přechodných ustanovení služebního zákona vznikl vedoucím a představeným služební poměr na dobu neurčitou, jejich zařazení na služebních místech bylo ze zákona omezeno na dobu určitou, a to do obsazení daného služebního místa na základě výběrového řízení, vyhlášeného na základě přechodných ustanovení služebního zákona [§ 186 odst. 4 a § 188 odst. 6]. V posuzovaném případě bylo proto na služební místo generálního inspektora vyhlášeno výběrové řízení (do něhož se přihlásil také žalobce), na jehož základě byl generálním inspektorem jmenován Mgr. J. K. Funkci generálního inspektora proto žalobce (jako uchazeč, jenž nevyhrál výběrové řízení) pozbyl ke dni 30. 6. 2016 (na služební místo generálního inspektora byl ke dni 1. 7. 2016 jmenován Mgr. J. K.). Jelikož bylo služební místo žalobce „přeobsazeno“ na základě výběrového řízení, byl žalobce rozhodnutím služebního orgánu I. stupně ze dne 1. 7. 2016, č. j. 18/2016-410-ROPO/4 (dále jen „původní rozhodnutí o převedení“) převeden dle § 61 odst. 1 písm. d) služebního zákona na služební pozici *ředitel Ústředního inspektorátu s výkonem služby v Drážní inspekci*. K odvolání žalobce bylo původní rozhodnutí o převedení žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 12. 2016, č. j. MV-116944-10/OSK-2016. Následně služební orgán I. stupně opětovně vydal nové rozhodnutí o převedení, které bylo následně potvrzeno rozhodnutím žalovaného, napadeným nyní žalobou (viz odst. [1]).

[3] K žalobním námitkám uplatněným v otevřené zákonné lhůtě městský soud, s odkazem na právní názor vyslovený v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, konstatoval, že žalobce v podané žalobě uvedl zcela obecné námitky, a proto soudu nezbylo, než se jimi zabývat v odpovídající míře obecnosti, neboť soud není oprávněn za žalobce domýšlet žalobní argumentaci, či ji jakkoli dotvářet. Městský soud z žalovaného rozhodnutí zjistil, že se žalovaný odvolacími námitkami na str. 8 až 16 zabýval, přičemž je zřejmé, na základě jakých skutečností a důvodů nepřisvědčil odvolacím námitkám a jakou právní úpravu na věc aplikoval. K námitkám týkajícím se chybného vyhodnocení listinných důkazů městský soud uvedl, že dle jeho názoru listiny tvořící podklad napadeného rozhodnutí nebyly žalovaným interpretovány nepřesně, účelově či zkresleně; městský soud neshledal, že by skutečnosti, které vzal žalovaný z těchto listin za prokázané, byly v jakémkoli rozporu s jejich obsahem.

[4] Při ústním jednání, konaném dne 19. 4. 2021, žalobce předložil repliku ze dne 4. 2. 2021, která obsahovala námitky proti vyhlášení a průběhu výběrového řízení na služební místo vedoucího služebního úřadu – generálního inspektora, a obsahu v této věci vedeného správního spisu. Rovněž namítal, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí o převedení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, neboť po dni, kdy se žalobce s podklady rozhodnutí seznámil, byl správní spis dále doplněn. Namítal také, že služební orgán I. stupně nevydal rozhodnutí o převedení bez zbytečného odkladu a že žalované rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s Metodickým pokynem (náměstka ministra vnitra pro státní službu – pozn. NSS) č. 1/2016, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru.

pokračování

[5] Jelikož námitky uvedené v replice ze dne 4. 2. 2021 byly uplatněny až na ústním jednání, tj. s odstupem více jak tři let po uplynutí lhůty k podání žaloby dle § 72 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemohl se jimi městský soud z důvodu nastalé koncentrace řízení zabývat. Námitky, spočívající ve výtkách vůči výběrovému řízení, účelové manipulaci se spisem, nemožnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nevydání rozhodnutí bez zbytečného odkladu a rozporu žalovaného rozhodnutí s Metodickým pokynem č. 1/2016, nepředstavují dle městského soudu výjimky, jež by byly způsobilé prolomit zásady dispoziční a koncentrační, ve smyslu závěrů plynoucích z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2019 - 112. Městský soud k těmto námitkám zároveň uvedl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Ads 316/2016 - 50 (dle něhož se postup služebního orgánu neřídí žádnými pravidly, jejichž dodržení by bylo možné přezkoumat v řízení před správním soudem), by ani nebyl oprávněn výtky vůči přípravě a průběhu výběrového řízení posuzovat. Dodal, že v případě, kdy by služební orgán postupoval diskriminačně, náleží uchazeči ochrana před diskriminací dle § 98 služebního zákona, který odkazuje na § 16 a § 17 zákoníku práce.

[6] K navrhovaným důkazům městský soud uvedl, že se vztahovaly zejména k přípravě a průběhu výběrového řízení, tedy k opožděně uplatněným námitkám; městský soud je tak považoval za nadbytečné, a proto je neprovedl. K navrhovanému důkazu usnesením Vlády ČR ze dne 13. 3. 2017 k systemizaci služebních a pracovních míst v Drážní inspekci dodal, že tento dokument je součástí správního spisu.

[7] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel nejprve namítá, že žalovaný nevypořádal veškeré odvolací námitky, a to jednak ty, které byly obsaženy v odvolání proti rozhodnutí o převedení, ale také odvolací námitky obsažené v předchozím odvolání proti původnímu rozhodnutí o převedení stěžovatele na služební místo. Stěžovatel v podaném odvolání nenapadal pouze rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2017, nýbrž brojil proti veškerým předcházejícím řízením (zejména výběrovému řízení na pozici generálního inspektora), jež vyústila ve jmenování Mgr. J. K. na služební místo generálního inspektora namísto stěžovatele. Dle stěžovatele se žalovaný ve svém předcházejícím rozhodnutí ze dne 19. 12. 2016 (kterým zrušil původní rozhodnutí o převedení) nezabýval veškerými odvolacími námitkami, neboť stěžovateli v plném rozsahu vyhověl a původní rozhodnutí o převedení stěžovatele zrušil a vrátil služebnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Nezabýval se tak žádným způsobem námitkami směřujícími proti výběrovému řízení na pozici generálního inspektora, ani námitkami týkajícími se systemizace Drážní inspekce. Neučinil tak ani v rámci nového projednání, jehož výsledkem bylo rozhodnutí o převedení, které bylo posléze rozhodnutím žalovaného potvrzeno.

[9] Stěžovatel má za to, že ačkoliv je výběrové řízení samostatným správním řízením, jeho výsledky determinovaly další postup služebních orgánů vůči němu a měly proto vliv na jeho veřejná subjektivní práva. Stěžovatel neměl jinou možnost, jak brojit proti výběrovému řízení (nemohl brojit námitkami dle § 164 odst. 4 služebního zákona, ve znění účinném do 31. 5. 2017), než cestou napadení rozhodnutí o jeho převedení. Stěžovatel proto dále rozvíjí námitky proti průběhu výběrového řízení. V nich zpochybňuje

jmenování státního tajemníka Ing. T. Č., který dle názoru stěžovatele nesplňoval předpoklady pro funkci státního tajemníka, a s tím spojenou nezákonnost vyhlášení výběrového řízení a rozhodnutí o jmenování členů výběrové komise. Dále namítá i nesprávný postup v rámci výběrového řízení, kdy byla nesprávně vyřazena žádost Ing. L. V. (jednoho z uchazečů o pozici generálního inspektora), a také manipulaci se správním spisem, vedeným v souvislosti s výběrovým řízením.

[10] Dále stěžovatel namítá, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí před vydáním rozhodnutí o převedení podle § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel se se správním spisem seznámil dne 22. 5. 2017, nicméně posléze byl správní spis doplněn o další listiny. Obdobně nesprávně postupoval také žalovaný, který rovněž stěžovateli neumožnil seznámit se s podklady rozhodnutí. Služební orgán před vydáním rozhodnutí o převedení stěžovatele nepostupoval v souladu s Metodickým pokynem č. 1/2016, neprovedl-li před vydáním rozhodnutí o jeho převedení rozhovor. V dalším okruhu námitek se stěžovatel dožadoval přezkumu úkonů služebních orgánů, jež dle jeho názoru představovaly závazné podklady pro vydání rozhodnutí o převedení stěžovatele ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. Ty stěžovatel navrhoval provést jako důkazy při jednání před městským soudem, avšak jejich provedení bylo pro nadbytečnost zamítnuto. Dále stěžovatel tvrdí, že odkaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Ads 316/2016, není pro posuzovanou věc přílehlavý.

[11] Konečně stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, který konstatoval, že námítka proti průběhu výběrového řízení byly uplatněny po lhůtě k podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Dle stěžovatele se nejednalo o nové námítka a ani o rozšíření žaloby nad její původní rámec, nýbrž pouze o upřesnění a doplnění žalobních námitek. Stěžovatel byl připraven navrhnout další důkazy k provedení, k čemuž však nedošlo, ačkoliv dle § 77 odst. 1 s. ř. s. soud provádí dokazování při soudním jednání; městský soud tak neumožnil stěžovateli v rámci ústního jednání rozvinout své žalobní námítka a tyto opřít o další důkazy. Citace z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, byla městským soudem vytržena z kontextu, neboť dále se v tomto rozsudku uvádí, že „[ú]čelem lhůty k uplatnění žalobních bodů je totiž toliko časové fixování základního rozsahu toho, co bude předmětem soudního přezkumu správního rozhodnutí, tak, aby byla zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlost řízení“; význam citovaného rozsudku je tak dle stěžovatele odlišný, než jak uvedl městský soud. Stěžovatel uzavřel, že žaloba v původním znění obsahovala dostatečně konkretizované žalobní body, které byly následně pouze doplněny; městský soud tak postupoval přepjatě formalisticky.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Na podporu argumentů, týkajících kvality přezkumu obecných žalobních námitek, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 106/2017 - 31. K námitkám týkajícím se porušení § 36 odst. 3 správního řádu dodal, že do spisu odvolacího orgánu bylo doplněno pouze rozhodnutí generálního inspektora Drážní inspekce ze dne 30. 10. 2017, č. j. 1/2017/DI-1/21, o platu stěžovatele. Toto rozhodnutí nebylo součástí správního spisu služebního orgánu I. stupně, a také s ním disponoval sám stěžovatel, který si jej osobně převzal dne 1. 11. 2017. Žalovaný má za to, že není povinen stěžovatele seznamovat s listinou, s níž sám prokazatelně disponuje. Navrhl proto, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

pokračování

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] S ohledem na výše rekapitulované důvody kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za nutné vypořádat nejprve námitky stěžovatele proti procesnímu postupu městského soudu (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), neboť zásadní spornou otázkou je, zda městský soud nepochybil, pokud žalobu projednal (jen) v její původní podobě, aniž by přihlédl k obsahu podání ze dne 4. 2. 2021 (viz odst. [4] výše); s tím imanentně souvisí i zákonnost odmítnutí provedení důkazů navržených stěžovatelem na podporu argumentace uvedené v tomto podání.

[16] Řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční. Je proto pouze na žalobci, aby v žalobě specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), tj. aby formuloval žalobní body natolik konkrétně, aby je mohl soud věcně projednat. Vedle toho se ve správním soudnictví uplatňuje zásada koncentrační. Žalobu je tak třeba podat v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě a rovněž pouze v této lhůtě může žalobce podanou žalobu rozšířit o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.); po uplynutí této lhůty může žalobce již jen včas uplatněné žalobní body podrobněji rozvést, upřesnit, či podpořit návrhem na provedení důkazu. Soud je rozsahem žaloby vázán; napadené rozhodnutí může, s výjimkami stanovenými soudním řádem správním, či dovozenými judikaturou, přezkoumat pouze v mezích včas uplatněných žalobních bodů, jak plyne z § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2021, č. j. 3 Afs 116/22020–83).

[17] Východiskem úvah kasačního soudu tedy musí být posouzení obsahu žaloby před jejím doplněním. Je proto primárně nutné identifikovat včas uplatněné žalobní body a následně posoudit, zda doplnění žaloby bylo jen jejich podrobnějším rozvedením, či zda se jednalo o námitky nové.

[18] Žaloba podaná dne 6. 2. 2018 obsahovala veskrze obecnou argumentaci, v níž stěžovatel namítal opomenutí žalovaného, který se nezabýval řadou právních a skutkových tvrzení stěžovatele, dále povrchní, okrajové a zkratkové vypořádání odvolacích námitek, zkrácení stěžovatelových práv, nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, nedostatečné vypořádání listinných důkazů a jejich nesprávnou interpretaci, neúplné zjištění skutkového stavu a nepřesnou aplikaci právních předpisů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je tato žaloba na samé hranici projednatelnosti. Je totiž koncipována velice obecně až vágně; stěžovatel nepolemizoval s žádnými konkrétními částmi rozhodnutí žalovaného ani procesem předcházejícím jeho vydání; neuvedl žádné konkrétní výtky ani proti skutkovému stavu, z něhož správní orgány vycházely, ani k právnímu hodnocení věci. Je sice pravdou, že podle rozsudku rozšířeného senátu tohoto soudu zde dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, platí, že „[s]myslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních

důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat“, tento závěr ovšem nelze vykládat tak, že postačí, pokud se žalobce omezí pouze na zcela obecné výhrady proti napadenému správnímu rozhodnutí, jejichž věcné posouzení by vyžadovalo aktivitu soudu ve smyslu domýšlení možných konkrétních deficitů napadeného rozhodnutí.

[19] Městský soud nevydával výzvu k odstranění vad žaloby ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť v textu žaloby přece jen rozeznal jednu projednatelnou žalobní námitku, a to tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, uplatněnou v odst. 7 žaloby. Soustředil se tedy na posouzení, zda se žalovaný se stěžovatelem rozporovanými otázkami přezkoumatelným způsobem vypořádal. V odst. 13 odůvodnění na tyto skutečnosti správně upozornil a konstatoval, že rozsah a kvalita žalobní argumentace předurčuje rozsah a kvalitu soudního přezkumu, přičemž přílehlavě odkázal na již zmiňovaný rozsudek tohoto soudu č. j. 4 As 3/2008 - 78, v němž rozšířený senát také konstatoval, že čím obecněji je žalobní bod vymezen, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posoudit ho. V souladu s tímto tvrzením se pak městský soud v odst. 15 až 17 odůvodnění rozsudku zabýval námitkami uplatněnými v žalobě stejně obecně, jak byly uplatněny a dospěl k závěru, že se žalovaný odvolacími námitkami zabýval dostatečným způsobem, neshledal jakoukoli dezinterpretaci aplikovaných právních předpisů a obsahu listin založených ve správním spisu. Takovému posouzení nelze ničeho vytknout.

[20] Jak bylo již výše uvedeno, stěžovatel žalobu v zákonné dvouměsíční lhůtě dle § 72 odst. 1 s. ř. s. žádným způsobem nedoplnil. Učinil tak až na ústním jednání, konaném dne 19. 4. 2021, kde předložil dokument „*doplnění žaloby a repliku žalobce*“ ze dne 4. 2. 2021 (viz č. l. 50 soudního spisu městského soudu), který obsahoval (konkrétní) námitky proti výběrovému řízení na služební místo vedoucího služebního úřadu – generálního inspektora Drážní inspekce, porušení § 36 odst. 3 správního řádu správními orgány obou stupňů, nevydání rozhodnutí o převedení bez zbytečného odkladu a rozpor rozhodnutí žalovaného s Metodickým pokynem č. 1/2016. Je zřejmé, že žalobní argumentace uplatněná v uvedeném podání (i) nepředstavuje rozvedení již dříve (byť i jen obecně) uplatněných žalobních bodů a (ii) stěžovatelem byla uplatněna zhruba tři roky po podání žaloby. Nelze proto v žádném případě souhlasit s tvrzením stěžovatele, že se jednalo o rozhojnění žalobní argumentace uplatněné již v otevřené lhůtě pro podání žaloby, protože měla být věcně projednána. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem městského soudu, který v odst. 18 a 19 odůvodnění rozsudku uzavřel, že se námitkami obsaženými v replice ze dne 4. 2. 2021 nemohl blíže zabývat z důvodu jejich pozdního uplatnění [§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s.].

[21] Rovněž tvrzení stěžovatele, že městský soud stěžovatelem navržené důkazy neprovedl z důvodu nesprávné aplikace závěrů plynoucích z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Ads 316/2016 - 50, nelze akceptovat. Jak je zřejmé z odst. 10. odůvodnění napadeného rozsudku, městský soud všechny tyto důkazy neprovedl právě z důvodu pozdního uplatnění žalobních námitek, jichž se navrhované důkazy týkaly. Pokud jde o odkaz městského soudu na výše uvedený rozsudek kasačního soudu, ten byl učiněn evidentně pouze *obiter dictum*; argumentovat tím, že důkazní návrhy vztahující se k zákonnosti průběhu výběrového řízení by byly irelevantní za všech okolností (tj. i v situaci, kdy by byla odpovídající žalobní námitka uplatněna včas), bylo zcela

pokračování

nadbytečné a mohlo v konečném důsledku působit i částečně matoucím dojmem. Na správnosti postupu městského soudu to však ničeho nemění.

[22] Pokud jde o zbývající kasační námitky, stěžovatel velmi obsáhle uplatnil argumentaci vztahující se především k výběrovému řízení na pozici generálního inspektora a porušení práva na seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu), kterou ovšem, jak bylo výše vyloženo, v řízení před městským soudem uplatnil opožděně, a proto se jí nemohl městský soud zabývat. Z § 104 odst. 4 s. ř. s. se podává, že kasační stížnost je nepřijatelná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Pokud se tedy kasační stížnost (nebo její jednotlivá námitka) opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl, nelze ji pro její nepřijatelnost věcně projednat (srov. například usnesení Nejvyššího správního soudu ze 4. 3. 2004, č. j. 1 Azs 23/2004 - 55). Vzhledem k závěrům shrnutým v odst. [20] výše proto nemohl Nejvyšší správní soud celou touto argumentací věcně vypořádat pro její nepřijatelnost.

[23] Ze všech shora uvedených důvodů je zřejmé, že městský soud postupoval při posouzení projednatelné části žaloby v souladu se zákonem. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud jí tedy za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[24] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu